

Wyrok

Sądu Najwyższego
z dnia 23 marca 2012 r.

II UK 151/11

Przesłanką materialną utraty prawa do emerytury policyjnej nie jest data popełnienia czynu zabronionego, o jakim mowa w art. 10 ust. 1 i 2 ustawy z 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, a prawomocne skazanie po wejściu w życie zmiany przepisu art. 10.

LEX nr 1170996

1170996

Dz.U.2004.8.67: art. 10 ust. 1; art. 10 ust. 2

Skład orzekający

Przewodniczący: Sędzia SN Jerzy Kuźniar (spr.).

Sędziowie SN: Romualda Spyt, Małgorzata Wrębiakowska-Marzec.

Sentencja

Sąd Najwyższy w sprawie z wniosku D. D. przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie o ustanie prawa do emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej oraz wstrzymaniu ich wypłaty, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 marca 2012 r., skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 18 stycznia 2011 r., oddała skargę kasacyjną.

Uzasadnienie faktyczne

Wyrokiem z dnia 18 stycznia 2011 r., Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację wnioskodawcy D. D. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 9 kwietnia 2010 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i

Administracji w Warszawie (organu rentowego) z dnia 30 września 2009 r., stwierdzających ustanie z dniem 30 lipca 2009 r. prawa do policyjnej renty inwalidzkiej oraz prawa do emerytury policyjnej z uwagi na prawomocne skazanie wnioskodawcy za przestępstwa łapownictwa biernego.

W stanie faktycznym sprawy, wnioskodawca (ur. w dniu 10 maja 1966 r.) decyzją z dnia 18 lipca 2006 r. uzyskał policyjne świadczenie emerytalne, natomiast decyzją z dnia 11 stycznia 2007 r. ustalono mu prawo do policyjnej renty inwalidzkiej, której pobieranie zawieszono z uwagi na pobieranie przez niego korzystniejszej emerytury policyjnej. Wyrokiem z dnia 10 marca 2009 r., Sąd Rejonowy skazał wnioskodawcę za przestępstwa łapownictwa biernego (art. 228 § 1 i 3 k.k.) dokonane w warunkach ciągu przestępstw w związku z wykonywaniem czynności służbowych funkcjonariusza Policji, a powyższe orzeczenie utrzymał w mocy Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 30 lipca 2009 r. W związku ze skazaniem wnioskodawcy prawomocnym wyrokiem, organ rentowy decyzjami z dnia 30 września 2009 r., na podstawie art. 10 ust. 2 policyjnej ustawy emerytalnej, stwierdził ustanie z dniem 30 lipca 2009 r. prawa do policyjnej renty inwalidzkiej oraz do emerytury policyjnej.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku pełnomocnik wnioskodawcy, zarzucając naruszenie prawa materialnego - art. 32 Konstytucji RP w związku z art. 10 ust. 2 oraz art. 39 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 ze zm.) oraz art. 12 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zmianie ustawy o Straży Granicznej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 82, poz. 558) poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, polegające na zastosowaniu powyższych ustaw w brzmieniu obowiązującym od dnia 11 czerwca 2007 r. w stosunku do wnioskodawcy, który nabył prawo do emerytury policyjnej przed wejściem w życie nowelizacji, tj. w dniu 18 lipca 2006 r., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu, ewentualnie uchylenie wyroku w całości i jego zmianę poprzez przywrócenie wnioskodawcy prawa do emerytury policyjnej z dniem 30 lipca 2009 r., wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania.

Uzasadnienie prawne

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398¹³ § 1 i 2 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej i jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, jeżeli skarga (tak jak w rozpoznawanej sprawie) nie zawiera zarzutu naruszenia przepisów postępowania lub gdy zarzut taki okaże się niezasadny.

W ocenie Sądu Najwyższego, wykładnia przepisu art. 10 ust. 2 (oparta na jego literalnym brzmieniu) oraz art. 39 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...), dokonana przez Sąd Apelacyjny, jest w pełni trafna i nie budzi wątpliwości. Skazanie emeryta albo rencisty policyjnego prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne lub przestępstwo skarbowe umyślne, ścigane z oskarżenia publicznego, popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, albo za przestępstwo określone w art. 258 k.k. lub wobec którego orzeczono prawomocnie środek karny pozbawienia praw publicznych za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe popełnione przed zwolnieniem ze służby, powoduje utratę prawa do zaopatrzenia emerytalnego. Pozbawiając wnioskodawcę prawa do tego świadczenia organ emerytalny prawidłowo zastosował w sprawie art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zmianie ustawy o Straży Granicznej oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie z dniem 11 czerwca 2007 r. (art. 22 ustawy zmieniającej), albowiem już po przyznaniu emerytury wnioskodawca został prawomocnie skazany za czyn o jakim stanowi ten właśnie art. 10 ust. 2 ustawy. Zmiana art. 10 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) została przeprowadzona ustawą z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zmianie ustawy o Straży Granicznej oraz niektórych innych ustaw (art. 4 pkt 2), a ustawa zmieniająca w art. 12 stanowi m.in., że przepis art. 10 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) stosuje się w przypadku gdy funkcjonariusz został skazany prawomocnym wyrokiem sądu, lub wobec którego orzeczono prawomocnie środek karny po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. A zatem przesłanką materialną utraty prawa do emerytury policyjnej nie jest data popełnienia czynu zabronionego, o jakim mowa w art. 10 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r., a prawomocne skazanie po wejściu w życie zmiany przepisu art. 10,

(por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 stycznia 2011 r., II UK 275/11, niepublikowane oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 czerwca 2009 r., III AUa 19/09, Apel.W-wa 2009 nr 4, poz. 18). W ocenie Sądu Najwyższego dokonana zmiana ustawy nie narusza, wbrew odmiennym twierdzeniom skargi (bliżej zresztą nieuzasadnionym), art. 32 ust. 1 Konstytucji RP i wyrażonej w nim zasady równości wobec prawa wszystkich obywateli znajdujących się w podobnej sytuacji prawnej, a także praw słusznie nabytych, które nota bene w sprawach z ubezpieczenia społecznego nie mają charakteru absolutnego.

Wobec daty prawomocnego skazania wnioskodawcy za przestępstwa łapownictwa biernego (art. 228 § 1 i 3 k.k.) dokonane w warunkach ciągu przestępstw w związku z wykonywaniem czynności służbowych funkcjonariusza Policji (30 lipca 2009 r., a więc po wejściu w życie omawianego przepisu), nie budzi wątpliwości utrata prawa do świadczeń z zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy.

Tym się kierując - gdy podstawy skargi nie zostały wykazane - orzeczono jak w sentencji, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.